

1

ROZPRÁVAČKA

KAYA potichu otvorila veľké pestrofarebné sklené okno a vyšla na balkón. Ulice pod ňou sa hemžili ľuďmi. Jej vesta, remienky na členkoch a rukavice boli zapnuté. Mohla ísť na predstavenie, vypočuť si ho a vrátiť sa naspäť, skôr ako niekto zistí, že zmizla. Jednoduché. Všetok?

Jej otec bol v obývačke a počúval nejakú debatu o budúcnosti poľnohospodárstva. Čosi o tom, ako mesto nakrmi svoje rastúce obyvateľstvo. Dôležité? Jasné. Nudné? Rozhodne. Ani otec nepôsobil príliš zaujato, dýchal sťažka a pomaly. Čoskoro začne chrápať.

Kaya sa rozhládla – doľava a doprava, hore a dole. V tejto skalnej stene žilo tucet rodín. Ktokoľvek by mohol dať otcovi vedieť, že ju zbadal, ako sa opäť vykráda preč. Napriek tomu... Toto bola jej šanca.

Vyskočila.

Pád bol tá ľahšia časť.

Rútila sa popri oknách susedov ako kameň. Na ulici sa ľudia tlačili ako ryby v akváriu. Kaya si medzi nimi ani nevedela nájsť miesto na pristátie. Zapla si na obleku gravitačný pohon a vznášala sa vo vzduchu niekoľko metrov nad davom. Žena s hustými sivými vlasmi sa zrazu vzniesla nad zástup ľudí a preletela smerom k balkónu oproti Kayinmu domu. Priestor, ktorý

žena opustila, sa už uzatváral. Kaya rýchlo klesla a vrhla sa do medzery. Potom sa prikrčila, splynula s davom a predierala sa dopredu ako všetci ostatní.

„Rozmaznaná vznášačka,“ zavrčal muž za ňou.

Ponáhľala sa preč, prepletala sa pomedzi ľudí a vytiahla z ruksaku tenký plášť. Obmotala si ho okolo pliec, aby zakryla svoj gravitačný výstroj. Ten chlap jej nemusel závidieť. Iste, mala oblek, ale jej život nebol dokonalý.

Štvrt', v ktorej žila, však bola nesporne krásna, dokonca aj tu dole na zemi. Leštené kamenné steny lemovali kryštály, nie zubaté, drsné skaly, aké by ste našli v iných oblastiach. Okná domov tvorili trblietavé modré a zelené sklá. A ani to tu nesmrdelo. Na ceste domov zo školy musela prejsť štvrtou, ktorá páchla hniúcimi rybami. Tu bol vzduch čistý a svieži.

V meste bolo teplejšie než zvyčajne. Kaya sa začínala potiť, a tak si poklopkala po opasku. Oblečenie povolilo, takže jej v ňom bolo v horúčave pohodlnejšie.

Vpredu, na druhej strane námestia, ju podľa plánu čakal Rian. Priestor okolo ventilácie zívaj prázdnotou. To ju neprekvapovalo. Nikto sa nechcel dobrovoľne ocitnúť v blízkosti horúceho, vriaceho vzduchu.

Rian pokrútil hlavou, keď zbadal pod plášťom jej výstroj. „Vážne si zase vyskočila?“

„Nemôžem sa len tak vytratiť cez vchodové dvere.“

„Raz z teba niekto tú vec strhne.“

„Použila som tvoj trik so slúchadlom,“ zmenila tému. Rian vymyslel spôsob, ako prinútiť rodičov, aby si mysleli, že je vo svojej izbe, hoci v skutočnosti sa túlal po vonku. Naniesol na dvere trochu tmelu, prilepil naň staré slúchadlo s miniatúrnym reproduktorom a zosynchronizoval ho s vlastným slúchadlom. Ak niekto zaklopal alebo naňho prehovoril cez dvere, počul ho

a odpovedal. Nesmel sa však od svojho bytu príliš vzdialiť, aby jeho hlas znel cez reproduktor zreteľne. Takto rodičov ľahko oklamal, že je doma, a vždy sa tým chvatal. Kaya to však doteraz nikdy nevyskúšala. Hľadám to bude fungovať.

V zhone si rozopla popruhy gravitačného výstroja – remienky na členky, rukavice a plech na hrud' – a spolu s plášťom si ich schovala do batoha.

„Pripravená?“ opýtal sa Rian. „Podme.“

Jej kamarát poznal bočné uličky a tunely Hrebeňového mesta lepšie než ktokoľvek iný. Väčšina ľudí sa vliekla v dave alebo sa viezla na lodiach a trajektoch po bolestne pomalých vodných kanáloch. No Rian? Vedel o všetkých skratkách a teraz viedol Kayu úzkymi zakrivenými cestičkami, tmavými schodiskami a mnohými priechodmi pod nimi. Človek si musel dávať pozor, keď sa tadiaľto ponáhlal. Ak by ste si náhodou vybrali nesprávny čas, mohla sa prihnať povodeň a odniesla by vás spolu s odpadkami.

„Ponáhlaj sa!“ zavolal ponad plece.

Vzdúch páchol kovom a kamenná zem bola mokrá a pokrytá vrstvou špiny. Rian bežal a tým veľa riskoval. Jeden chybný krok a hrozilo, že sa pošmyknú a rozbijú si lakeť alebo koleno. „Spomal!“ zakričala naňho.

„Ani náhodou.“

Zabáčali doľava, doprava, a keď dorazili k starému divadlu, z Kaye tiekol pot. Povolenie šiat pomohlo iba trochu. Rian si premeriaval budovu s rukami v bok. Nápis nad vchodom bol vykrivený, chýbalo aj niekoľko písmen. Po bokoch drsnej kamennej steny rástla zelená plesen. Nad vchodom boli vysoko nad zemou dve veľké okná, ale obe vyzerali, že ich už roky nik neotvoril. „Sme tu správne?“ zaujímala sa.

Rian sa na chvíľu zamyslel. „Myslím, že áno.“

Kaya si znovu ťukla po opasku a otriasla si ruky aj nohy. Šaty nasiaknuté potom okamžite vyschli. Pred vchodom očakávala davy ľudí alebo aspoň zopár jednotlivcov. Koniec koncov, išlo o predstavenie Elidy. Tá žena zvykla rozprávať svoje príbehy pred tisícovými davmi. Vláda však začala rušiť jej vystúpenia s tvrdením, že tie príbehy sú príliš revolučné. Príliš nebezpečné. Samozrejme, Elida trvala na tom, že sú to iba príbehy. No skutočne boli?

Pred rokmi si ľudia kupovali lístky na jedno z jej predstavení mesiace vopred. Teraz boli zadarmo a konali sa tajne, ohlásili ich len niekoľko hodín pred začiatkom a niekedy sa narýchlo zrušili, ak sa o nich vláda dozvedela. Rian dal Kayi vedieť, že dnes sa bude predstavenie konať v tomto divadle. Teraz ju zaujímalo, či už ho náhodou nezrušili. „Si si istý, že sme tu správne?“ opýtala sa ešte raz.

Na sekundu zmĺkol. Mal pochybnosti. Jeho výraz sa však náhle rozjasnil. Ukázal na desiatku ľudí, ktorí sa k nim náhlili z tmavej uličky. Skupinka prebehla okolo nich. Posledná žena zo zástupu sa otočila k Rianovi a ku Kayi, kým vošla dnu. „Už nezostáva veľa voľných miest,“ upozornila ich. „Na čo čakáte?“

Divadlo sa nachádzalo v širokej jaskyni s vysokými stropmi a dlhými radmi lavíc z lešteného kameňa. Na sedadlách v hlavnej časti sály sa tlačilo najmenej sto ľudí. Ďalšie desiatky sa tisli na balkóne nad nimi.

„Tam dole sú dve miesta,“ ukázal Rian na tretí rad.

Len čo si sadli, svetlá na javisku sa rozjasnili. Zvyšok sály potemnel.

Dav zatlieskal a Elida pomaly prešla do stredu kovového pódia a sadla si na malú stoličku. Mala dlhé kučeravé biele vlasy. Vyžarovala z nej akási zvláštna energia a nikto ju nemusel predstavovať. Nebolo to potrebné. Kayina stará mama povedala

vnučke, že keď bola malá, mama jej po večeroch rozprávala Elidine príbehy. Vraj jej mali pomôcť zaspáť, ale ich účinok bol opačný – prebudili v nej úžas, vzrušenie a neodbytnú túžbu zažívať dobrodružstvá. Na konci rozprávania Kaya vždy poskakovala po posteli a chrľila jednu otázku za druhou. Matka jej na ne veľmi rada odpovedala a nakoniec musel prísť do izby otec a upokojiť Kayin rozrušený mozog, nech konečne zaspí.

Kaya niekedy uvažovala, či jej tie príbehy mali naozaj pomôcť uvoľniť sa a zaspáť. Možno mali skôr podnietiť jej sny.

Odvtedy však prešlo veľa rokov. Sotva si tie dni pamätala. Takmer si nedokázala spomenúť, ako jej mama vyzerala. Vo svojom vnútri pocítila bolestivú prázdnotu. Zhlboka vydýchla.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Rian.

Našťastie nemusela nič vysvetľovať. Elida sa už púšťala do svojich príbehov plných dobrodružstiev, tragédií a komédií. Javisko, divadlo a dav poslucháčov sa čoskoro rozplynuli. Kaya sa preniesla do svetov, kde sa odohrávali Elidine príhody, na vzdialené miesta a do podivuhodných ríš. Po viac než hodine sa rozprávačka konečne dostala ku Kayinmu obľúbenému príbehu, starej rozprávke o chlapcovi, ktorý cestoval ďaleko za hranice svojho sveta, až na povrch morskej hladiny. Matka rozprávala Kayi tento príbeh, keď bola veľmi malá. Práve tento príbeh skutočne podnietil Kayinu predstavivosť. Existovali rôzne verzie, rôzne podoby, ale všetky spájali rovnaké základné detaily. Srdce sa jej vždy rozbúchalo o čosi rýchlejšie, keď počula, ako hrdina prvýkrát prerazil hladinu oceána a vystúpil nad ňu. Vzduch nad vodou mal byť otrávený. Súš mala byť bez života a bezútešná. No v údajne nebezpečnom vzduchu chlapec zbadal zvláštne lietajúce tvory a trblietavé vznášajúce sa paláce zo skla preplnené žiarivo zelenými rastlinami a stromami. A zazrel aj ľudí – Elida ich nazývala Ľudia Slnka. Z pier

Gregory Mone
Atlantída: Neúmyselná invázia

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2022 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová
Z anglického originálu *Atlantis – The accidental Invasion*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Amulet Books, an imprint of ABRAMS, Incorporated, 195 Broadway, New York,
NY 10007, v roku 2021, preložila Denisa Jahičová
Jazyková redakcia Ľubica Pavelková
Sadzba Petra Kozáková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA